

לעצמה לנוסע, החלה נוסעת על קו אילת-ראש פינה, בראש פינה היתה מיוזמת עם אנשי הקומנדו ההיפית במקום הפכה חלק בלתי נפרד מן הנוף המקומי.

התודעות

אל הרואין

אז רא הסתפקה עוד בעישון השיש ונטילת אליאסדי, הפכה צרכנית מתה מכרת של גולות למיניהן, תיקהצד שלה ניראה לא אחת כמחסן של בית-מירקחת. לפני כשלוש שנים נסעה לגניוירוק, נר-שמה שם ללימודים באולפן-השחקנים של לי סטראסברג ועבדה למיחייתה כמלצרית. כעבור שנה שבה לחופשת-מולדת, ועד-מהרה הסתבר לה כי שוק-ממים חופשי כמו בישראל, אין בשום מקום אחר בעולם, היא גם מצאה לה חבר חדש, בדמותו של יצחק ("צ'רצ'יל") קלפטר, גיטאריסט להקת כוורת שאותו נפלה, כהרגלה, מחב-רתה הטובה ביותר, השדרנית עיינה אילון. לפני שנה פגשה ברמי שי, הצעיר ממנה כארבע שנים, רמי עבד אז כפועל-במה באחת ההצגות שבהן השתתפה, והתאהב בשחקנית היפהפייה עד מעל לאוזניו, גם היא הישבה לו את האבה, והשניים עברו להת-גורר יחד. מונה ניתקה את שרשיה עם הבהמה, אך לא עם עולם מסמים. ואז התודעה אל "המוות הלבן", שלא ככסמים אחרים, שמהם ניתן להיגמל, הרי מן הרואין כמעט שאין הדבר אפשרי. מונה מצאה את עצמה במצבים שאותם לא ידעה קודם-לכן. היא אומנם ניסתה כבר בחייה הקצרים הכל, החל מחשיש וכלה באופיום, אך ההרואין לא דמה לשום דבר שהכירה קודם. כאשר החלה להריח, לא יכלה עוד לחדול.

היא הכניסה לעסק גם את שותפה-לחיים, רמי, שלא יכול לעמוד בקצב ה-מטורף של חייה-הלילה שניהלה, כיוון שאו החל כבר לעבוד כדי לפנס את שניהם. כשנגמר להם הכסף, ומונה היתה זקן-קה למנתיהם היומית שלה בקביעות, הציעה לרמי להתחתן. מונה באה ממיש-פחה אמידה, וידעה שתקבל כסף רב לתור-נתה. נוסף לכך ידעה שנישואיה יגרומו נחת לאמה החולה. רעיון החתונה קרם עור וגידים, ששניים נישאו בטכס מפואר, שהתקיים בגן ליד תל-אביב. כל המיזמי בבוהמה הישראלית באו לחתונה, איש לא התמקח את המאורע הגדול. מונה ה-יתה יפהפייה שישמלת-כלה לבנה. סגדליי זהב ושיער גולש. פניה היו נקיים מאי-פור וכמו תמיד, סחטה אנוחות-התפע-לות מפיות הנוכחים.

אולם את שימחת-החתונה הפריעו אור-חים בלתי-רצויים ובלתי-צפויים. היו אלה בלשי היחידה המרכזית של המשטרה. למחרת היום נערכו מעצרים בכתייהם של אחיהם מן האורחים שבאו לחתונה. מתנות הכסף שקיבלו מונה ורמי לתור-נתם הסתכמו בכ-25 אלף לירות. תוך חר-דש "נשרף" כל הכסף. מונה זקוקה ל-מנת-הרואין בת גרם אחד ליום, ומנה כו-עולה אלף לירות.

ובלה הטרי ניסה לשכנע אותה להי-גמל, וכל יום הבטיחה לו שתנסה. בכל יום נזקקה למנתה הקבועה. כל תחנו-ניו לא הועילו, ולבסוף נאלץ לעזוב אותה. או החלה הידרדרותה האמיתית של מו-נה זילברשטיין. היא היתה מוכנה לכל, ובלבד שתשיג את מנתיהם היומית. היא נראתה בחברתם של סוחרים-סמים ידו-נראתה בחברתם של סוחרים-סמים ידועים, לשימצה, בחברתם של פושעים מועדים, וסיפורי-יוערה על המתרחש אצל מי שהי-תה לאגדה, החלו מופצים בעיר.

מונה קיבלה חלקו הפקיד בסירתו של מנחם גולן על מיבצע אנטבה, אולם היתה מו-פיעה לצילומים כשענייה שטופות-ידים, ולא אחת נשלחה לביתה כיוון שלא חשה ב-טוב. באחרונה נראתה כשהיא חובשת מיש-קפיי-שמש כהים על עיניה, וכמעט שאינה מדברת בהיגיון. סיפורו כי היא מגיעה ל-מצבים של רעידות וזויות כשאין לה מנתיהם שלה היא זקוקה.

מונה זילברשטיין הפכה נרקומנית מו-עדה, אולם, דומה כי הטבע גומל לה ב-מיזה גדולה של אהבה, יופייה לא נפגם, והיא נעשית יפה מיום ליום. אך הסוף כבר נראה באופן. מונה זילברשטיין זקוקה כיום לטיפול גמול, מידיהם של אלה המסו-גלים לחול אותה מן הסמים, ולא-רדוקא-ידי המשטרה.

העובדה שהלשינה על ספקיהם שלה, הכניסה אותה באופן אוטומטי לשימה ה-שחורה של העולם-החתחון. מונה זיל-ברשטיין בסכנה. מי יציל אותה?

בית-המישפט המחוזי אימץ פענה של שילמונות מסי-ההכנסה

וקבע בכך תקדים סנסציוני בעל השלכות משקיות

חובת רישום ההמחאות -

רק על פודי הצ'קים

אם חשב מי כי הרפורמה שהנהיג האוצר בדיוני המיסים היתה המלה האחרונה במהפכת המיסוי, בא שופט בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, דב לווין, וסטר על פניו, בפסק-דין בעניין תביעת מסי-הכנסה נגד אפרים אברון וחברת פאן-לון, קבע בית-המישפט הלכה ההופכת על פניו את כל הנהוג, המקובל והנדרש בעולם העסקים בישראל. ההלכה החדשה של בית-המישפט, הוצגה, למרבית הפלא, עלידי נציגי מסי-ההכנסה עצמם, שאת גירסתם אימץ השופט כפסק-דין והמהווה עתה תקדים מחייב עד לפסק-דין אחר של בית-המישפט-העליון. ומה פספס השופט, משמעו שאם אדם מקבל המחאה ממישהו, כהכנסה שלו או של עסקו, אינו חייב לרשום את הסכום בספרים והוא יכול למ-סור את המחאה להחבא, שהוא חב להם כסף. חובת הרישום מוטלת רק על פודה המחאה למוזמנים, ורק הוא חייב לרש-מה בספריו כהכנסה.

החידוש המהפכני

של השופט

סיפור המעשה עוסק בשלוש חברות שהקימו מלונות בישראל. האחת היא חברת פאן-אמריקן, שבנתה מלון ב-בתיים, שתי האחרות, קלארידג' והיאט, ערכו טיכסי הנחת אבן-פינה מרגשים בנור-כחות שר-התיירות משה קול, אבל על אבן-הפינה לא הונחה כל אבן נוספת. כאשר החלו שלוש החברות הללו לפעול להקמת בתי-המלון שלהן, הן התקשרו עם חברת-הבנייה פאן-לון, שהיתה אז - ב-1971 - שנה לפני התמוטטותה, בשיא פעילותה הכלכלית. נחתמו חוים בין פאן-לון לבין חברות המלונות, שלפיהם ייבנו המלונות במחיר קבוע המבוסס על היות המלונות מיפעלים מאושרים. צעד זה מק-נה למלונות את הזכות לרכוש חומרי-בנייה ללא מיסים.

מה שקרה בפועל היה לפי הנוהל הרגיל בהקמת מלונות בישראל. חברת המלון קיבלה ממרכז-ההשקעות את הפטורים-מיסויים לחומרי-הבנייה, והעבירה אותם לקבלן כדי שיקנה חומרי-בנייה עבור ה-מלון. הקבלן היה קונה חומרים עם המי-סיס ולאחר הקנייה, באמצעות המסור, היה האוצר מחזיר לחברת-המלונות את המיסים ששולמו. החוזים אלה היתה חברת המלונות מעבירה לקבלן הבונה, שבינתיים קנה חומרי-בנייה ושילם עבורם כולל ה-מיסים. כך ניבנו בישראל עשרות מלונות, ללא כל הפרעה, עד שלפני שנתיים גילה לפתע מבקר-המדינה כי למעשה, שיטה זו היא בלתי-חוקית, שכן החוק נותן את הפטורים-מיסויים לחומרים המסויימים עבור מלון מסויים, בעוד שהנוהל בכל המלונות היה שהקבלן מקבל חורה את המיסים ש-שילם במועד שבו האוצר משלם, כאשר חומרי-הבנייה שרכש עבור המלון מתערי-בנים כבר במחסניו עם חומרי-בנייה אחי-רים ואין עוד אפשרות להבחין ביניהם. מבחינה מעשית, כל עוד מספק הקבלן למלון את החומרים שעבורם קיבל החוזר-מס, הדבר כשר, אולם מבחינת החוק זוהי עבירה, שבעטייה הוגשו כיתבי-אישום.

שיטה זו עמדה במרכז האישום שהגיש מסי-ההכנסה נגד חברת פאן-לון ומנהלה אפרים אברון. כאשר שילם האוצר החוזר-מס עבור חומרי-בנייה שקנה הקבלן, חברת פאן-לון, עבור שלוש המלונות, רשמה חברת-המלונות את הכתאות האוצר ב-ספריה כהכנסות, והעבירה אותן לחברת פאן-לון הקבלנית. תביעת ענה כי זוהי עבירה, וכי את המחאות צריך היה לר-שום בספרי פאן-לון הקבלנית ולא בספרי חברת-המלונות.

בפסק-דינו אומר השופט לווין כך: «מה שימושי נעשה בהיתרי-הפטור, כמה כספים הוחזרו עלידי הספקים כהחוזר-מיסים, אל מי הגיעו כספים אלה בסופו של דבר, והאם זה שקיבל את הכספים בפועל רשם אותם בספרים ובכרטיסים המתאימים? כי זו הבעייה הקובעת, ואצל זה שנהנה מן הכספים בפועל, אצלו יש לחפש וממנו יש לדרוש רישום». דיברי השופט ברורים: חובת רישום ההכנסה מוטלת על מי שמקבל את הכס-פים בסופו של דבר, על שנהנה מהכספים בפועל, וכך, מעתה ועד לשינוי החלטתה בבית-המישפט העליון יוכל כל אדם שלא לרשום בספריו את המחאות שהוא מקבל, להעבירן לגופים שהוא קשור עימם חונית.

פסיקה זו עומדת בניגוד מוחלט לכל הוראות וחובות הרישום של הכנסות ה-הוגות כיום, היא מאפשרת, כמובן, אינסוף של התחמקויות מתשלום מסי-הכנסה - הכל בחסות החידוש שהאחרון...

עד כה, אם היה בעל-עסק מקבל המחאה, ראשית לכל היה עליו לרשמה בספריו, אם רצה לתיתה לאחר היה עליו לרשום את המחאה כהכנסה, ורק אחר-כך לרשום הוצאה שהוציא לאחר. פעולה זו איפשרה לשילטנות המס לעקוב אחר כל העסקות וההכנסות, ולחייב כל בעל-חברה לשלם מס על מלוא הכנסות החברה שנרשמו בספרים, אם היה בעל-עסק שוכח או מעי-לים הכנסות בספריו, היה עומד על כך לדין והולך לכלא.

לפי פסק-הדין החדשני של השופט לווין,

נציב שילוני פתח להעלמות-מס

שהסתמך על גירסת נציגי מסי-ההכנסה ב-בית-המישפט, יהיה בעל-עסק שקיבל מ-חאה רשאי שלא לרשמה בספריו, ולמסרה לאחרים שלהם הוא חב כספים מכוח התקשרויות ביניהם. וכך, אם מקבל-ההמ-חאה השני הוא, למשל, חברה מפסידה, היא אל ישלם מס על ההכנסה שקיבל, בעוד שמקבל המחאה הראשון, שלא רש-מה בספרים והוא חברה מרוויחה, לא ישלם מס כיוון שההכנסה הזו לא נרשמה בספריו כלל. מעניין אם חשב על כך הנ-ציב, אליעזר שילוני. עתה נפתחות אינספור של אפשרויות,

שר-הדשעבר קוד ומנהל אברון לחפש אצל מי שנהנה

ולטעון לאחר-מכן כי נהג בתום-לב, לפי החלטת בית-המישפט. כך יכול להיווצר גם מצב שבו בעל חברה ריווחית ירשום חברה נוספת וייצור בה הפסדים, יערוך חוזה כלשהו בין שתי החברות, ומאותו רגע - את הכנסותיו לא ירשום אצלו אלא יעבירן לחברה השנייה, המפסידה - הכל בהתאם לפסיקה.

גילגולם

של מלונות

אין ספק, כי כאשר עלה אפרים אברון לישראל מארגנטינה, בשנת 1958, לא תיאר לעצמו שיתוצאות כאלה. כאשר הגיע ארצה המשיך במה שעשה בארגנטינה. בניית בתיים, משך שנים אחדות למד את עיסקי הבנייה בישראל, וכאשר החל המיתון הגדול של שנת 1966, החל אברון קונה מיגרשים כאסוף ביצים עזובות. המיתון איפשר לו להכתיב מהי רים, והוא קנה את המגרשים בשיטה של תשלומים רב-שנתיים, כך שכאשר תם המיתון היו בידיו מאות דונמים מן המיג-רשים הטובים בארץ, שניקנו במחירי-בדו-תה, הוא הקים את חברת פאן-לון, שהפכה תוך שנים ספורות לחברת-הבנייה הגדולה בישראל בסקטור הפרטי.

בשנת 1971 נכנסה החברה לעיסקי מלו-נאות, עמדה מאחרי הקמת רשת-מלונות בישראל, שני מלונות, פאן-אמריקן בתיים ופאן-אמריקן ים-המלח פועלים עתה ועומי-דים על תילם. שני אחרים, קלארידג' ו-היאט, נשארו בגדר תוכניות על הנייר. ההתפשטות המהירה של פאן-לון, והי-שפל שהחל בשוק הבנייה בשנת 1972, גרמו למשבר בחברה, והיא נמכרה לאישי-העסקים היהודי-בריטי ויליאם שטרן, קרוי בו טיבור רונברום, שטרן גיחל את פאן-לון במשך כשנה, עד להתמוטטות עסקיו בבריטניה בגלל המשבר בשוק הבנייה שם. פאן-לון נמכרה שוב, הפעם לקונצרן כלל. מעיסקי פאן-לון בישראל נותרו כמה אלפי דירות שבנתה, ושני המלונות. דבר אחד ברור עתה: גם אם לא יזכרו את אברון בגלל הבתיים שבנה, הוא ייזכר בזכות חידושו המהפכני של השופט לווין, המאפשר לחברות שלא לרשום את הכנסותיהן, המתקבלות בהמחאות, בספרים.